

Arrest

nr. 348 654 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEKEMPE
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 februari 2026 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DEKEMPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De referentiepersoon, mevrouw A.S. kwam op 28 juni 2024 toe in België in het bezit van een visum lang verblijf - type D ten einde haar broer in België te vervoegen.

1.2. Op 12 juli 2024 werd haar zoontje An.S. in België geboren.

1.3. Op 28 augustus 2024 diende de referentiepersoon een verzoek om internationale bescherming in. Zij werd erkend als vluchteling op 9 maart 2025.

1.4. Op 19 juni 2025 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote A.S., de referentiepersoon, die in België erkend werd als vluchteling.

1.5. Op 4 februari 2026 besliste verweerder om de in punt 1.4. bedoelde visumaanvraag te weigeren.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Commentaar: Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende gezinshereniging in art. 10, §1 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor dhr. [B.S.] geboren op 02/03/2000 van Afghaanse nationaliteit, teneinde de vermoedelijke echtgenote, mevr. [A.S.], geboren in 28/11/2005 van Afghaanse herkomst (hierna de referentiepersoon) te vervoegen in België.

Overwegende dat betrokkene ter staving van de vermoedelijke huwelijksband een groen huwelijksboekje voorlegt dd. 05/12/2024 voor een verbintenis die zou zijn afgesloten dd. 01/12/2024. Dat dit niet gelegaliseerd is en evenwel niet kan worden aanvaard als 'ander geldig bewijs', daar de gegevens op dit document niet overeenstemmen met de verklaringen van de referentiepersoon in haar asielaanvraag dd. 09/01/2025. Immers, zij verklaarde op eer en geweten in haar asielaanvraag dat zij 'niet gehuwd' is, en refereerde naar betrokkene als louter 'haar vriend' die ze wenste te laten overkomen. Dat dit zeer vreemd is, want indien wij de datum van verbintenis in huwelijksboekje dienen aan te nemen, waren referentiepersoon en betrokkene amper 1 maand voor haar asielaanvraag gehuwd op een ceremonie waarbij zij allebei aanwezig zouden zijn geweest. Overwegende dat op basis van het bovenstaande de administratie oordeelt dat de authenticiteit van het voorgelegde document bijgevolg niet gewaarborgd kan worden.

Overwegende dat, voor zover onze dienst de vermoedelijke huwelijksband alsnog in aanmerking zou nemen (hetgeen hier niet het geval is), wij in ondergeschikte orde vaststellen dat art 10§2 alinea 5 van de wet stelt: "de alinea's 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidiaire beschermde bedoeld in §1 alinea 1, 4°, 5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van VOORDAT de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiaire bescherming werd toegekend".

Overwegende dat volgens dit document betrokkene wenst aan te tonen dat zij huwden NA de aankomst van de referentiepersoon in België, zijnde dd. 28/06/2024. Dat betrokkene de bijkomende voorwaarden inzake bestaansmiddelen, huisvesting en ziektekostenverzekering dient te bewijzen. Overwegende dat uit onderzoek van de documenten in het dossier blijkt dat deze wettelijke vereisten niet zijn vervuld:

-Overwegende dat de referentiepersoon niet heeft bewezen dat zij over een conforme ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor zichzelf en van zijn gezinsleden dekt en die voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 123 en volgende van het Koninklijk Besluit van 03.07.1996; Overwegende dat hieromtrent niets van werd voorgelegd.

-Overwegende dat de referentiepersoon niet heeft aangetoond dat zij beschikt over voldoende huisvesting, onder de vorm van een geregistreerd huurcontract, dat voldoet aan de wettelijke vereisten voor een gebouw dat als hoofdverblijf wordt verhuurd, conform artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. Overwegende dat hieromtrent niets van werd voorgelegd.

-Overwegende dat de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, en dat de gezinshereniger niet heeft aangetoond dat hij aan deze voorwaarden voldoet. Overwegende dat hieromtrent niets van werd voorgelegd.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 10, §1, lid 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 8 EVRM, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”*

Hij betoogt als volgt:

“Door te stellen dat de huwelijksband niet zou hebben bestaan op het moment van de aankomst van mevrouw [A.S.] in België

1.

Artikel 10, §1, 4° Vreemdelingenwet bepaalt dat gezinshereniging mogelijk is met een persoon waarmee de gezinsband reeds bestond voor de referentiepersoon in België is aangekomen:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die zich in verband met het verzoek om internationale bescherming of de aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid bedoeld in artikel 57/38 op het grondgebied van het Rijk bevinden, maar zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming en voor zover de gezinsbanden reeds bestonden voordat de vreemdeling die begeleid wordt in het Rijk aankwam en de toelating tot verblijf verenigbaar is met de persoonlijke juridische status van het familielid:

a) de buitenlandse echtgenoot, die met hem samenleeft, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan achttien jaar;”

Verzoeker voldoet aan elk van deze voorwaarden. Verzoeker kan gezinshereniging aanvragen met zijn echtgenote.

a.

Ten eerste dient de gezinsband reeds te bestaan op het moment dat de echtgenote van verzoeker het land heeft verlaten.

Dit is het geval.

Verzoeker is immers reeds op 01.02.2024 gehuwd met mevrouw [A.S.]. (stuk 1)

Bij het neerleggen van het visum werd er een foutief document opgesteld door de Afghaanse overheid. Verzoeker had deze fout niet opgemerkt aangezien hij in de overtuiging was dat dit document klopte. Verzoeker had immers alle gegevens overgemaakt zoals gevraagd en deze waren correct.

Verzoeker weet immers dat zijn huwelijk dateert van februari 2024 en dus van voor het vertrek van zijn vrouw naar Afghanistan. Omdat verzoeker dit niet kon nakijken (hij kent enkel het Arabisch schrift) ging verzoeker er van uit dat deze documenten correct waren.

De Afghaanse overheid heeft echter erkend dat door het Talibanregime zij een fout document hebben opgesteld en dat deze fout niet te wijten was aan verzoeker en zijn echtgenote. Zij hadden immers de correcte documenten aangeleverd.

Dit is dan ook de reden waarom zij een nieuw document hebben verkregen waarop de (correcte) huwelijksdatum vermeld staat, met name 01.02.2024.

Het document is afgestempeld met stempels van begin 2024. Reden hiervoor is dat de Afghaanse overheid zegt dat de fout bij hen lag en niet bij verzoekers waardoor de stempeldatum reeds van 06.02.2024 dateert.

Er is aldus geen sprake van schriftvervalsing of antidatering. Verzoeker heeft dit immers nagevraagd waarom die stempels van eerder dateren dan de datum waarop zij een aanpassing van de foute gegevens hebben gevraagd.

De Afghaanse overheid heeft bevestigd dat in het geval de fout bij hen ligt, zij de datum gebruiken waarop het had moeten correct vermeld zijn. Enkel wanneer de fout bij de burger zou liggen, zal een stempeldatum gebruikt worden van de werkelijke datum waarop de stempel geplaatst wordt.

Op deze manier is aldus aangetoond dat verzoeker wel degelijk reeds voor de aankomst van zijn echtgenote in België met haar gehuwd was.

b.

Ten tweede dient aangetoond te worden dat beide partijen ouder dan 18 jaar zijn.

Ook dit vormt geen probleem.

Verzoeker werd reeds op 30.03.2018 meerderjarig en zijn echtgenote reeds op 28.11.2023.

Beiden zijn aldus meerderjarig.

2.

Verzoeker komt daarnaast in aanmerking voor een meer gunstig regime om gezinshereniging aan te vragen.

Gezien hij reeds op 01.02.2024 gehuwd was met mevrouw [A.S.] en hij binnen het jaar na de toekenning van de vluchtelingenstatus aan zijn echtgenote gezinshereniging heeft aangevraagd, vallen zij onder de gunstmaatregel (conform artikel 12 Gezinsherenigingsrichtlijn) waarbij verzoeker slechts zijn huwelijksakte dient voor te leggen.

België beslist immers, conform artikel 12 Gezinsherenigingsrichtlijn, dat er geen bijkomende voorwaarden zouden gesteld worden bij echtgenoten die gezinshereniging vragen met een referentiepersoon die erkend wordt als vluchteling, indien de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de vluchtelingenstatus is gebeurd.

Verzoeker dient aldus geen bewijs voor te leggen van de toereikende bestaansmiddelen van zijn echtgenote of bewijs van een ziekteverzekering voor te leggen of aan te tonen dat er voldoende huisvesting is bij zijn echtgenote.

Het loutere voorleggen van de huwelijksakte volstaat aldus:

- Verzoeker en zijn partner waren reeds voor het aankomen van mevrouw [A.S.] in België gehuwd: het huwelijk dateert immers van 01.02.2024 en zijn echtgenote is op 28.06.2024 aangekomen in België
- De aanvraag werd ingediend binnen het jaar na de toekenning van de vluchtelingenstatus van mevrouw: de vluchtelingenstatus werd verkregen op 19.03.2025, de aanvraag gebeurde op 19.06.2025

Verzoeker komt aldus in aanmerking voor het verkrijgen van gezinshereniging louter op basis van het voorleggen van de huwelijksakte.

3.

Tot slot wordt aangehaald dat de echtgenote van verzoeker geen melding heeft gemaakt van het feit dat zij zou gehuwd zijn met verzoeker.

Zij stelt een relatie met hem te hebben en geeft aan dat hij de vader van haar kind is, doch zegt niet dat zij reeds gehuwd zijn.

Verweerster ziet dit als een reden om aan te nemen dat verzoeker en mevrouw [A.S.] niet gehuwd waren op het moment van aankomst van mevrouw in België.

Mevrouw [A.S.] had echter een goede reden waarom zij dit niet heeft durven vertellen.

Mevrouw [A.S.] is zwanger geraakt op een moment dat zij nog niet gehuwd was met verzoeker.

In Afghanistan is dit werkelijk een schande.

Onder het regime van de Taliban betekent het zwanger zijn als ongehuwde vrouw dat er zware sociale en juridische consequenties dienen genomen te worden.

Een buitenechtelijke relatie wordt immers als een zware schending van de Sharia (islamitisch wetgeving) beschouwd.

De echtgenote van verzoekster liep daardoor zeer grote risico's. Bij ontdekking van de zwangerschap zou zij immers verstoten worden en misschien uitgehuwelijkt worden om schandes te vermijden.

Daarnaast was ook prenatale zorg onmogelijk aangezien ook dokters geen zwangere vrouwen wensen te behandelen als er geen echtgenoot is. Ook dokters kijken zwaar neer op vrouwen die ongehuwd zwanger zijn.

Verzoeker is daarom zo snel als mogelijk met mevrouw [A.S.] gehuwd. Samen hebben zij de zwangerschap zo goed mogelijk proberen te verbergen naar de buitenwereld toe.

Dit is dan ook de reden dat verzoeker en mevrouw [A.S.] op 01.02.2024 gehuwd zijn.

Om het huwelijk te bewijzen, legt verzoeker enkele foto's voor waaruit duidelijk blijkt dat het huwelijk plaatsvond in Afghanistan, en dus op het moment dat mevrouw [A.S.] nog niet naar België was gekomen. (stuk 4)

Daarnaast legt verzoeker volledigheidshalve nog enkele andere foto's voor waaruit de relatie met mevrouw [A.S.] blijkt.

Dat mevrouw [A.S.] aldus geen melding maakte van het huwelijk was uit schrik dat er zo zou ontdekt worden dat zij al voor haar huwelijk zwanger was van verzoeker.

Mevrouw [A.S.] is immers op 12.07.2024 bevallen van [An. S.] (stuk 5) terwijl zij slechts op 01.02.2024 is gehuwd met verzoeker. (stuk 3)

De echtgenote van verzoekster was heel bang dat de zwangerschap voor het huwelijk repercussies met zich zou meebrengen (zoals zij gewoon was in Afghanistan) waardoor zij dit niet durfde mee te delen tijdens haar asielrelaas.

Zij beseft niet dat in België een kind hebben buiten een huwelijk om, geen repercussies met zich meebrengt, dat dit perfect legaal is.

Zij heeft daarom uit angst en onwetendheid omtrent het Belgische systeem niet vermeld dat zij gehuwd was met verzoeker.

Dat de echtgenote van verzoeker niet heeft vermeld dat zij reeds gehuwd was met verzoeker op het moment van haar aankomst in België tijdens haar asielinterview kan dan ook niet als reden gebruikt worden om de visumaanvraag van verzoeker te weigeren."

2.2. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om concreet uit te werken op welke wijze hij deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen geschonden acht. Dit onderdeel van het enig middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.3. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Verzoeker zet niet uiteen waarom deze motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt niet.

2.4. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.5. Verzoeker diende een visumaanvraag in op grond van artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet in functie van zijn Afghaanse echtgenote die in België werd erkend als vluchteling.

Voormelde bepaling werd gewijzigd door de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (BS 8 augustus 2025).

Artikel 24 van voormelde wet bevat de overgangsbepalingen en luidt onder meer als volgt:

"§ 1. Vanaf haar inwerkingtreding is deze wet van toepassing op alle bij haar bepalingen bedoelde toestanden.

[...]

§ 3. In afwijking van paragraaf 1, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing op aanvragen tot toelating of machtiging tot verblijf ingediend op grond van de artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, van de voornoemde wet van 15 december 1980 door een familielid van een Belg dan wel door een familielid van een vreemdeling die voor de inwerkingtreding van deze wet reeds werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, voor zover de aanvraag werd ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet dan wel binnen de twee jaar na de datum van inwerkingtreding ervan.

[...]"

In casu werd de aanvraag ingediend op 19 juni 2025, aldus voor de inwerkingtreding van voormelde wet van 18 juli 2025, op 18 augustus 2025 waardoor verweerder kan worden gevolgd dat de in punt 1.4. bedoelde visumaanvraag dient te worden onderzocht overeenkomstig artikel 10 van de Vreemdelingenwet zoals geformuleerd voor de inwerkingtreding van de voormelde wet van 18 juli 2025.

Artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidde, voor de inwerkingtreding van de voormelde wet van 18 juli 2025, als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbeperkte duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben :- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]”

Artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet luidde, voor de inwerkingtreding van de voormelde wet van 18 juli 2025, als volgt:

“§ 2.

[...]

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming dan wel na de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45 van de vreemdeling die vervoegd wordt. De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van deze termijn van een jaar, rekening met bijzondere omstandigheden en dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken.

[...]”

2.6. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing weigert verweerder de in punt 1.4. bedoelde visumaanvraag, en bijgevolg het verblijfsrecht van meer dan drie maanden in hoofddorde omdat het voorgelegde “groen huwelijksboekje” niet als bewijs van de huwelijksband kan worden aanvaard. Verweerder oordeelt op volgende gronden dat de authenticiteit van het document niet kan worden gewaarborgd:

- Het huwelijksboekje is niet gelegaliseerd.

- Het huwelijksboekje kan niet kan worden aanvaard als 'ander geldig bewijs' omdat de gegevens ervan niet overeenstemmen met de verklaringen afgelegd door de referentiepersoon bij haar asielaanvraag. Verweerder licht toe dat de referentiepersoon bij haar asielaanvraag verklaarde niet gehuwd te zijn en dat zij naar verzoeker refereerde als 'haar vriend' die zij wenste te laten overkomen. Dit terwijl in het huwelijksboekje kan worden gelezen dat de referentiepersoon op 1 december 2024, zou zijn gehuwd op een ceremonie waar zowel zij als verzoeker aanwezig waren.

2.7. De Raad stelt vast dat voormelde vaststellingen steun vinden in het administratief dossier. Zo kan in de voorbereidende vragenlijst voor het CGVS opgesteld op 9 januari 2025, dus ongeveer één maand nadat verzoeker zou zijn gehuwd met de referentiepersoon op 1 december 2024, worden gelezen dat de referentiepersoon tweemaal naar verzoeker verwijst als haar "vriend". Zij verklaart: "*Mijn vader is te weten gekomen dat ik zwanger was toen we op de luchthaven en hij was niet blij. Ik was zwanger van mijn vriend en als de Taliban dit te weten zouden komen, zou ik gedood worden*" (punt 5) en "[...] *maar ik wil dat jullie mij de mogelijkheid geven zodat ik mijn vriend kan laten overkomen*" (punt 8). Vervolgens kan in de "verklaring DVZ" opgesteld op 9 januari 2025 worden gelezen dat de referentiepersoon zich als "ongetrouwd" opgeeft wanneer wordt gevraagd naar haar burgerlijke staat (punt 14).

2.8. Verzoeker brengt hier tegenin dat de referentiepersoon een goede reden had om niet aan de asielinstanties te vertellen dat zij was gehuwd. Hij stelt dat zij hiervan geen melding durfde maken omdat zij voor het huwelijk zwanger was van hem en zij schrik had dat dit zou worden ontdekt. Hij wijst erop dat dit in Afghanistan een schande is, dat een buitenechtelijke relatie als een zware schending van de sharia wordt beschouwd, dat dit onder het regime van de taliban zware sociale en juridische consequenties heeft, dat zij hierdoor grote risico's liep. Zo zou de referentiepersoon bij de ontdekking van de zwangerschap immers kunnen worden verstoten of uitgethuwd. Hij wijst erop dat ook prenatale zorg onmogelijk was aangezien dokters geen zwangere vrouwen behandelen als er geen echtgenoot is. Daarom is verzoeker zo snel mogelijk met de referentiepersoon gehuwd en hebben zij de zwangerschap verborgen naar de buitenwereld toe. Verzoeker vervolgt dat de referentiepersoon niet beseftte dat in België het hebben van een kind buiten het huwelijk legaal is en geen negatieve gevolgen met zich meebrengt. Daarom heeft zij uit angst en onwetendheid over het Belgische systeem niet vermeld dat zij was gehuwd met verzoeker.

2.9. De Raad kan echter verzoekers redenering niet volgen. Immers was op het moment dat de referentiepersoon een verzoek om internationale bescherming indiende, haar kind reeds in België geboren (stuk 5 bij het verzoekschrift). Uit het administratief dossier blijkt dat zij haar zoon vermeldde bij de DVZ en ook liet optekenen dat verzoeker zijn vader is (Verklaring DVZ, punt 17). In geval zij ondertussen was gehuwd had zij er dan ook belang bij dit te vermelden, zoals verweerder aangeeft in de nota, gelet op verzoekers betoog dat zij schrik had dat zou worden ontdekt dat zij een kind heeft verwekt tijdens een buitenechtelijke relatie en dat zij net daarom zo snel als mogelijk zijn gehuwd. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker met voormelde a posteriori beweringen de objectieve vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier dat de inhoud van het door verzoeker voorgelegde huwelijksboekje niet strookt met de verklaringen afgelegd door de referentiepersoon, niet aan het wankelen brengen. De Raad acht het dan ook niet onzorgvuldig van verweerder om op deze basis te besluiten dat het voormelde huwelijksboekje niet kan worden aanvaard als bewijs van de huwelijksband tussen verzoeker en de referentiepersoon.

2.10. In ondergeschikte orde overweegt verweerder dat zelfs als de huwelijksband in aanmerking zou worden genomen, verzoeker hoe dan ook niet is vrijgesteld van de voorwaarden inzake bestaansmiddelen, huisvesting en ziektekostenverzekering voorzien door artikel 10§2 van de Vreemdelingenwet gelet op het feit dat hij niet is gehuwd met de referentiepersoon voordat zij België binnenkwam. Immers kwam zij aan in België op 28 juni 2024 en kan in het huwelijksboekje voorgelegd bij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag worden gelezen dat verzoeker ongeveer vijf maanden later met haar huwde, op 1 december 2024. Verweerder stelt vast dat voormelde voorwaarden niet zijn vervuld.

2.11. In het verzoekschrift brengt verzoeker hiertegen in dat hij niet is gehuwd op 1 december 2024 maar op 1 februari 2024. Hij licht toe dat de "*Afghaanse overheid*" een foutief document heeft opgesteld. Hij stelt deze fout niet te hebben opgemerkt omdat hij ervan overtuigd was dat het klopte en omdat hij het document niet kon nakijken aangezien hij enkel het Arabisch schrift kent. Volgens verzoeker heeft het talibanregime zijn fout erkend en hebben zij daarna "*correcte documenten*" afgeleverd. Daarom legt verzoeker een nieuw document voor waarop de correcte huwelijksdatum staat vermeld, met name 1 februari 2024. Ook is het document afgestempeld "*met stempels van begin 2024*". Volgens verzoeker is de reden hiervoor dat "*de Afghaanse overheid zegt dat de fout bij hen lag en niet bij verzoekers waardoor de stempeldatum reeds van 06.02.2024 dateert*". Verzoeker besluit dat gezien hij met de referentiepersoon huwde voordat zij op 28 juni 2024 in België toekwam en de in punt 1.4. bedoelde visumaanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat zijn echtgenote als vluchteling werd erkend, hij enkel zijn huwelijksakte diende voor te leggen ten einde in

aanmerking te komen voor gezinshereniging. Hij stelt geen bewijs te moeten voorleggen van toereikende bestaansmiddelen van zijn echtgenote, van voldoende huisvesting of van een ziekteverzekering.

2.12. De Raad wijst erop dat het *“nieuw document”* waarop de *“(correcte) huwelijksdatum vermeld staat”*, gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift, waaruit zou volgen dat verzoeker is gehuwd voordat de referentiepersoon toekwam in België, niet voorlag op het moment dat verweerder de bestreden beslissing trof. De Raad kan niet overgaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing aan de hand van een stuk waarover verweerder niet beschikte op het ogenblik dat hij deze trof. De regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens en stukken waarover verweerder beschikte op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad kan als annulatierechter ook niet verzoekers situatie gaan beoordelen in de plaats van verweerder aan de hand van dit nieuw toegevoegde stuk. Hetzelfde geldt voor de foto's die verzoeker als stuk 4 bij het verzoekschrift voegt die zijn relatie staven en waaruit volgens hem blijkt dat hij met de referentiepersoon in Afghanistan huwde op het moment dat zij nog niet naar België was gekomen. Verzoeker houdt niet voor dat hij deze stukken zou hebben overgemaakt bij zijn visumaanvraag. Hij kan deze stukken niet dienstig voor het eerst overmaken naar aanleiding van huidig verzoekschrift.

2.13. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat het huwelijksboekje voorgelegd bij de visumaanvraag waarvan verzoeker beweert dat er een *“fout”* insloop is opgesteld in het Arabisch schrift met erbij gevoegd een vertaling naar het Engels. Verzoekers uitleg dat hij niet in staat was de foutieve huwelijksdatum op te merken omdat hij slechts het Arabisch schrift kent kan dan ook niet verklaren waarom hij voormelde fout niet eerder opmerkte. Verder wordt verzoekers betoog dat er geen sprake is van antidatering of schriftvervalsing omdat navraag bij de de facto autoriteiten hem heeft geleerd dat in geval de fout bij de de facto autoriteiten ligt, *“zij de datum gebruiken waarop het had moeten correct vermeld zijn”* en dat *“wanneer de fout bij de burger zou liggen, zal een stempeldatum gebruikt worden van de werkelijke datum waarop de stempel geplaatst wordt”* op geen enkele wijze is onderbouwd. De Raad merkt op dat nergens een officiële verklaring voorligt van de de facto autoriteiten waarin kan worden gelezen dat zij toegeven een fout te hebben gemaakt bij het opstellen van het eerste huwelijksboekje waardoor zij overgaan tot rectificatie ervan en vervolgens ook overgaan tot het antidateren van dit document. De Raad kan verzoeker dan ook niet volgen waar hij besluit dat is aangetoond dat hij wel degelijk voor de aankomst van zijn echtgenote in België met haar was gehuwd.

2.14. Verzoekers opmerking dat is aangetoond dat zowel hij als de referentiepersoon voldoen aan de voorwaarde ouder te zijn dan achttien jaar, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

2.15. De Raad komt gelet op al het voormelde tot de vaststelling dat het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES